

KIS POLITIKUS

A JÓ MAGYAR NÉP SZÁMÁRA,

PAPRIKÁS VERSEKBE SZEDTE

KÖVÉR JÁNOS,
telkes gazda.

Közrebo cs átja:

a fe j é r m e g y e i s z a b a d e l v ű a l k o t m á n y o s p á r t.

Székes-Fehérvárott,
ö z v . S z á m m e r P á l n é b e t ű i v e l . 1 8 6 8 .

Mint a fáradt vándor, ha ledúl álomra,
Almába visszavágy az elhagyott honba;
Visszaszállok én is, gondolatim szárnyán
A szabadság földén – temetőjén járván.
Hejh! – nagyidők voltak azok! s nagyemberek. –
Kik előbb húsz évvel, hőszül küzdöttek
Érted, szent szabadság – ! testvér-egyenlőség!
Mikor vértengerbe fürdött a dicsőség.
Oh mert irigyeink a nyakunkra hozák;
S az a r a n y v e t é s t eltiporta a k o z á k ,
Lett az tán „ne mulass” cifra gazdálkodás,
Nép boldogítása: – még pedig kicsodás!? –
Eljött a tisztos Cseh, – ki pénzért hegedül,
Beszélhettünk vele, ha tudtunk n é m e t ü l ;
Sovány volt mindegyik, miként a böjti szél, –
S nem soká olyan lett, a milyen a nagy D.
Vitézkedett ez a békés b a k h u s z á r s á g ,
Mely a történetben nem találja társát.
Még mostan is látszik annak nyoma, itt-ott –
Országunkban, – melyet agyonboldogított ? ...
Bezzeg, összetartók voltunk, nem mint már ma,
Nyomás alatt nőttünk erőben, – mint pálma.
Nyolcszázhatvanegyben kikaptunk a gyöpre,
Nem mi voltunk oka, hogy nem vittük többre.
Útifüvet köténk a C s e h e k talpára,–

Öröljenek otthon, a maguk malmára.
 Itt is hagytak szépen, – kutyástól, macskástól,
 Eleget elvittek, – vigyenek most mástól –
 Kitártuk panaszunk nyíltan, földnek, – égnek,
 Gondola az önkény: – nem puhultunk még meg,
 Visszarázott szépen, szolgaság jármába,
 S mi ajánlván ügyünk – Isten oltalmába.
 Túrtünk, még eljött az idő teljessége,
 S meglett a szenvedés, – a türelem bére.
 Míg vártuk, hogy ledül az önkény bástyája, –
 Hol fogva tartatott népünk alkotmánya –
 A nemzet Mózesé, – a haza nagybölcse,
 Kinek, kristálytisza jelleme, erkölce
 Addig megtalálta az erős zár nyitját,
 S egyszer csak azt láttuk : – hogy a kaput nyitják.
 Mert a fejedelem megértette hívét,
 Kiengesztelődés szállotta meg szívét,
 S azok ellenére, – kik azt ma is bánják.
 Visszaadta népünk ősi alkotmányát;
 S fejedelmi hitét arra nyilván adta: –
 Hogy megtartja, s más mások által –
 megtartja
 És a Kárpátoktól egész Adriáig
 Volt öröm, – miénk volt – mind a diófáig;
 Egyaránt örültünk minden soron, közön,
 De nem soká tartott ez osztatlan öröm! ...
 Népünket meglepte, visszavonás átka.
 Elmúlt a „jó biz ez” – jött aztán a „hátha” –
 Egyik monda: – megvan minden! szűkbe bőbe,
 Valamit vissza is adhatnánk belőle! –
 A másik, azt monda: – állván a nép elé; –
 Oh nép! „oh én népem!!!” nyertünk vissza felé
 Ég nyelte, föld nyelte, – elég hogy elveszett!

Ninc s már szabadságod!... nincsen mit
 vesztened,
 A harmadik szóla: – megvan a lehető:
 Megvan már az alap, majd rájön a tető.–
 Nem lehet a tengert kanállal kimereni
 A mi még hiányzik, az idő megtermi.
 A negyedik pedig, kissé keveselvén
 A megnyert alapot szól a maga nyelven :
 Van, van, valamicske, – de lehetne több is,
 Mi nek arra várni! – ha lehet előbb is.
 tó két utolsóval megvolnánk úgy, a hogy
 Az ország dolgán, majd segítenek valahogy,
 Mindkettő tiszteli a törvényt, – mert törvény,
 Bármit mond ellenük, Madarász, Böszörmény,
 Nem egy úton mennek, de egy célhoz futnak.
 Üdvözljük őket, – ha majd oda jutnak. –
 Új választásoknál, szól a közvélemény,
 Nem soká kell várni, majd kisül a lepény,
 Meglátjuk, melyiké, leszen az elsőbbség.–
 Azé az igazság, a kié a többség.–
 Addig is azonban, még ezt békén várjuk,
 Biz, a szélsőkkel a bolondját nem járjuk;
 Az a mindent megnyert, hallgatva tevő párt,
 Mely mostan köztünk jár, de velünk ritkán járt;
 A melynek még megvan, ó testamentomja.
 Nem alhatik mert van. mi a gyomrát nyomja
 Mutogatja ujját, milyen nagyon tentás,
 Pedig hogy nem deák én mondom, azt nem más,
 Visszakívánta a Helytartótanácsot
 Ezt az élesztőtől megromlott kalácsot. –
 De mi, nem alkudtunk, velük ilyen formán.
 Nem kell nekünk. – de kell parlament i
 kormány! . .
 Ez a párt most pihen, velük bajunk nincsen,

Nem lesz-é későbbben?... tudja a jó Isten!!?
 Örömet, hinném én, bizony jó is lenne,
 De Isten az atyám! Tamás vagyok benne!...
 Hanem már amazok, ott a szélső balon,
 Bezzeg darálnak ám, – mint a száraz malom,
 Nótájuk egyforma, – se füle, se farka ;
 Egyik sem hattyú ez, mert a tolla tarka.
 Heten vannak, mint a gersei ördögök,
 Hogy jót, akarnának, hiszi a vén görög,
 Mert hogy ha mind igaz, – vigye el a Tatár!
 A mit ők mondanak, úgy a légy is m a d á r ! . . .
 De majd kitudódik, – nem marad az abba,
 Hogy mirevaló, az üres handabanda?...
 A hegedűszóban, jelentgetett mese;
 Szalma kapitális, polyva – interese.
 ígérnek a népnek, heted-hét országot,
 Sőt ha nagy az étvágy, – széles e világot
 Az ilyen, körmön font, szájnak való beszéd,
 Hamar elveszi, a szegény ember eszét; –
 Falatját, amúgy is nyállal ereszti fel;
 Leül az asztalhoz, – örömet – bárkivel,
 Kedve kerekedik, mellé még táncol is
 Pejg! a méreg, – méreg, – aranykupából is!...
 Minden jóllakásnak, meg kell adni árát
 Akkor okúí a nép, – a midőn már kárt lát; –
 Ott vagyon például: – Nagykőrös, Kecskemét,
 Elementek mulatni, – meg is itták levét,
 Ott van bizonyosságul, híres F é l e g y h á z a ,
 A kit a szélsőbal kéretett fel táncra,
 A s z t a l o s s a l evett, cseresnyét egy tálból,
 Később látta mint lett g o l y ó a magyából.
 A mit csak gyanítánk, tettek bizonyítják,

Könnyű eltalálni a dolognak nyitját,
 A szájból, nem szívből jövő szó, mit érhet?
 Magáért teszi azt, s hazudja – hogy érted. –
 Irt arról szent Dávid, el is hegedülte,
 Hamis próféta az, hamis a ki küldte....
 Hát az ország dolgát,.. A s z t a l o s r a bíznák! ?...
 Ki börtönben hordja a c s e t n e k i c s i z m á t ? ...
 Hát ilyen tud bánni, a mi jó népünkkel?
 Nem ilyen ember az : – a ki minékünk kell !
 Hanem olyan, a ki, – a mit kimond szája,
 Puska végén is meg mer eskünni rája.
 A szélsőbal úgy tesz, mint az öreg P e t k i : –
 Se háza, se tüze, mégis vendéget hí.
 Oh nép! a szélsőbal, téged nagyon szeret; –
 Új fogakkal ellát, de nem ad kenyeret,
 Hogy e lesz, meg a l e s z , megígéri szentül,
 De szalmaszálat sem tesz, érted keresztül,
 Elődbe áll, egyik; ígér eget, földet,
 Másik rá licitál, ígér annál többet,
 Míg mindegyik túlmegy a kellő határon,
 Mint egykor a cigány lelke, menyországon.
 Nem egyéb a mit mond, csak szó, csak pusztá hang,
 Ha eljön az idő, fizet a nagy harang,
 Az ilyen ígéret, csigaparipán jár,
 Soh se érkezik meg a mikorra várják.
 Mennyit Ígértek már, mind a diófaig. –
 De alig teljesült, valami időig!...
 Soha se hiányzott az a kodácsolás
 De Isten úgy tartson, vékony volt a tojás,
 Vártuk, várván vártuk, az ígért szent lelket,
 De bizony csak nem jött, réven, vámon elkelt,
 A négykrajczáros sót, mai nap is lesem,

Régen volt, soká lesz, vagy talán sohasem,
 Azt mondta az az úr, meghozza a posta,
 Tartsa meg az Isten, mint vizet a rosta!
 Bizony olyan formán vagyunk mi mostan is,
 Van elég próféta, de van köztük hamis!
 Azt mondják, katona kell csak n e g y v e n e z e r ! ?
 Nagy Magyarországot, hogy védnénk meg ezzel!...
 Hisz annak az esze barangolni ment el,
 Ki hadat viselne egy pár regementtel,
 Kinek sok ruhája, – kell annak szárító;
 Ki a villámtól tart, – kell annak hárító. –
 Igaz, hogy nem mindig üt le, ha menydörög,
 Hejh, de vigyáznunk kell, mert a haraszt zörög!
 Régi az a mondás, – v é g i , nem mostani,
 Ki védné a hazát... ha nem ha fiai ? ..
 Adjunk hát katonát, s ha legény kell gátra
 Menjünk, mind, de csak egy se maradjon hátra!...
 Azt mondják : adónkat fizesse a k ö l c s ö n , – – –
 Köszönöm, de nekem e borból ne töltsön;
 Majd csak szegényesen ellátom magamat.
 De velem egy tálból nem eszik a kamat;
 Azt is mondják: nem kell a k ö z ö s ügy – k v ó t a ,
 Édes jó barátim! ez sem mai nóta.
 Negyvennyolcadiki törvényben is bizony
 – Csak a vak nem látja – ott a közös viszony,
 S hogyha már A-t mondtunk, B-t is kell mondani,
 Ha megvan a törvény, végre kell hajtani,
 Mi is úgy vagyunk ám azzal a k v ó t á v a l ,
 Mint mikor az eső járja csak rótával,
 Mindenki tudja, hogy nem o r s z á g o s h a s z o n ,
 S egyik se tudja azt, hogy segítsünk azon,
 Mi sem imádjuk ám, a d e l e g a t i ó t ,

De a ki mit végez, tart egy kis státiót,
 Elejét és végét jól megfontolgatja,
 Hogy ha ezt ledönti, mivel pótolhatja ? ...
 Mi is tudjuk, de a hon-atyák is tudják:
 Nem hólyag az ország dolga, hogy felfújják.
 Megvan útja, módja, csak amúgy futtában,
 Nem lehet ám menni torony irányában,
 H ú b e l e B a l á z s , majd lovat ad az I s t e n ,
 Ily politikának nincs keleté itten ; –
 A fát sem vágják le egy fejszevágásra;
 Odaérünk még mi a nagy á l d o m á s r a ;
 S meglátjuk, ha ügyünk igazára eldül,
 Hogy még sem vagyunk mi olyan nagyon c s e h ű l .
 Hanem jól meg kell ám fontolni a dolgot,
 Annak hinni, a ki csak i g a z a t m o n d o t t .
 Nem azután menni, kinek útja görbe,
 A ki elvezethet c s ö b ö r b ő l v ö d ö r b e ;
 S mikor ott kínlódnánk a szennyes csávéban,
 Összetenné kezét, s nevetne magában. – – –
 Ne hidd, hogy csak nyúl az, a mit itt felvertem,
 Nagyobb a baj, immár : k u t y a v a n a k e r t b e n !
 Hol nem erővel kell tenni, hanem észszel,
 Bizony bajba megyünk a k e c s k e k e r t é s z s z e l ,
 Ne higyj azért könnyen, mert a ki mindent hisz,
 Későn veszi észre, hogy már viszi a víz,
 S könnyű elmerülni, ha a víz állig ér.
 Mindig beljebb csal, ki a r a n y h e g y e t í g é r ;
 Ki csak hall s nem tudja, honnan jön a d ö r g é s ,
 Pokolra száll, mint a csöglei könyörgés,
 Hejh, mert nem abban áll – a d e m o k r a t i a ,
 Hogy sült galambot vár az embernek fia;
 A jó demokrata, munkás és szorgalmas,

– Ha van háza, tüze, lehet csak hatalmas;
 Az a henyeség, igen sokat kóstál,
 Nem kap az napszámot a ki polyvát rostál. –
 Munkálj azért ó nép! vetve vállhoz vállat,
 S idővel a fecske még házadra szállhat,
 Madár sem repülhet a míg szárnya nincsen;
 Munkálj szorgalommal, megsegít az Isten!
 De még ez sem elég ám az üdvösségre,
 Teremtve van ember, az Isten képére,
 Nem a képpen terem, mint a suba-gallér, ;
 A t a n u l á s elmét k ö s z ö r ü l ő pallér,
 A ki, a mit lát, latra tudja vetni,
 Nem lehet azt könnyen jégre vezetni,
 Az ilyen tudja mi fekete, mi fehér,
 S nem nyit annak kaput, mi az ajtón befér.

– Továbbá azt is csak elmondom egy végben,
 A s z a b a d s á g sem áll a f é k t e l e n s é g b e n ;
 Mint mindennek, ennek is, a rend a lelke,
 És ez a rend áll : a törvénytiszteletbe. –

– Gazdagok, szegények lesznek közöttetek –
 – Ezt mondja az írás, – erre figyeljete!...
 Úgy hozza magával a világnak sorja,
 Hiszen jól látod, hogy ujjunk sem egyforma.
 Hazudik, ki hirdet v a g y o n - k ö z ö s s é g e t ;
 S bohó, ki így hiszi az egyenlőséget; –
 Egy t ö r v é n y g a z d a g n a k és a
 s z e g é n y s é g n e k ,
 Ez igaz é r t e l m e az egyenlőségnek. – – –
 Szóval, tettel, ne csald felebarátodat,

Ez a testvériség, mit az ész elfogad.
 Ne higj azoknak kik ellenkezőt mondnak,
 Mert az mind hazudik s téged tart bolondnak,
 Az apostolok közt is, akadt egy Júdás,
 Ne higj minden szónak, hogy a miatt but láss,
 Könnyű megismerni, a csalót hangjáról
 Virágos cégért köt, a ki mérget árúi, –
 Behízelt magát, s addig nálad marad
 Míg rá nem köszöntöd a búcsú poharat,
 De ha fittyet sem hánysz hízelgő szavára,
 Úgy elmegy, hogy az út sem porzik utánna. – – –
 Jobban elvégzik majd, azt a ministerek
 Mint a nép-ámító néhány fene-gyerek,
 Kik a mit ígérnek, soha meg nem kapjuk,
 Nem is ártana ha lemenne a napjuk! – – –
 Nem született semmi, csupa véletlentől
 Nincsen hatalmasság, hanem ha Istentől,
 Én a mondó vagyok és ebben maradjunk :
 Istenét, királyét, hazáét, – megadjuk,
 Az egyik jutalma, a fényes menyország! –
 Ha másikat tesszük, boldog lesz az ország.

Itt bezárom szavam, – letettem a garast,
 Még szólok, többet is, csak örömmel hallgasd!
 Tréfásan mondtam el, – de komoly a dolog.
 Most csak harangoztam, máskor majd papolok!!!

